Ч. 18. Субота 24 січня (6 лютого) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Ще про ческо-німецку угоду. — Діяльність цивільних аґентів в Македониї. — Події на далекім Всходї).

Чи і що вже урадила ческа парляментарна комісия, годі знати, бо такі справи держать ся аж до послїдної хвилї в тайнї; але поки що годить ся занотувати то, що пише „Öster. Volksztg.“. Згадана ґазета пише: Мимо глубокого невдоволеня в ческих кругах, старають ся зі сторони неофіцияльної довести до переговорів межи Нїмцями а Чехами. Правительство зі своєї сторони не думає відступити від свого неутрального становища. Отже уступки в національних справах не наступлять нїколи без згоди обох народностий. Єсть погляд, що можна буде дійти до погодженя установленем предметів компензацийних. Говорять, що переговори в справі університетскій, скоро раз розпічнуть ся, не обмежать ся лиш на спір межи Чехами а Нїмцями на Мораві, але будуть розширені на переобразоване всїх унїверситетів в державі. Сей проєкт має стояти в звязи з давним бажанем президента міністрів, щоби не занедбувати иньші краї на кошт національного спору межи Нїмцями а Чехами. Але й в справі ческого внутрішного язика урядового має бути Нїмцям зроблена такої самої вартости концесия. Тоті політики, що посередничать, кажуть, що тодї прийде під розвагу справа основаня нових єпископств в Чехії з осїдками в Хебі і Кутногорі. Дальше мала би в Хебі бути установлена дирекция зелізниць державних і т. п. Із всїх вступних робіт видко, що внутрішний закон має бути полагоджений не односторонно, але в порозуміню з обома спорячими сторонами.

Із Солуня доносять, що цивільні аґенти для Македониї гофрат Міллер і російский ґенеральний консуль Демерик побудуть там ще два місяцї, а відтак виїдуть на якийсь час до Монастиря. Про дїяльність цивільних аґентів і їх пляни так доносять з півурядового жерела: Цивільні аґенти розговорювали з ґенеральним інспектором Гільмі-пашою кілька разів через довший час, а він поясняв їм ті реформи, які вже перевів або почав переводити. Скоро цивільні аґенти наберуть достаточного перегляду і приготовлять контролю реформ та переведенє всїх точках реформи, постарають ся союзні держави о то, щоби дотеперішня зависимість ґенерального інспектора від султана і Порти устала. — З тої вісти виходить, що цивільні аґенти будуть ще два місяцї сидїти в Солуни та будуть старати ся о то, щоби набрати достаточно перегляду, опісля, може знов два місяцї будуть приготовляти контролю і переведенє реформ, а тодї держави возьмуть ся до увільненя ґенерального інспектора Гільмі з єго зависимости від султана і Порти. Як довго потреває ся робота, не знати, але може також яких два місяцї і аж по тім часї, отже в найлїпшім случаю по шести місяцях, можна буде приступити до дїйстного переведеня реформ. А тимчасом Болгария зброїть ся, Туреччина стягає войско, Сарафов купує зброю і динаміт, а комітети лагодять поволи ворохобню, щоби розпочати борбу, скоро лиш потеплїє. Не дивота, що тепер вже не то самі Македонцї, але й нїхто в сьвітї не вірить в успіх македоньских реформ.

Положенє на далекім всходї стало вже так грізне, що кождої хвилї можна сподївати ся вибуху війни. Здає ся майже, як би заповіджена відповідь Росиї не мала вже нїчого змінити в ситуациї. Бюро Райтера доносить з Токіо під датою 3 лютого:

Вчерашні події вказують на то, що напруженє ситуациї дійшло вже до вершка. Маркґрафа Іто покликали в ночи до цїсаря. Відтак відбула ся нарада, в котрій крім пятьох найзнаменитших політиків брали участь: президент кабінету, міністри війни і маринарки та шеф адміралів. Засїданє тревало сім годин. Підчас него президент міністрів і міністер справ заграничних були на довшій авдиенциї у цї-

13)

Слїди їздця.

(Повість з анґлїйского).

(Дальше).

XIV.

Не мав ворогів.

Залившись сльозами, замкнула Іванна Бернард двері Норбертового кабінету. Она наміряла вже вийти з того дому, в котрім так мало найшла потїхи, коли Дора Блєк появила ся в дверех своєї комнати по противнім кінци коридора. Коли побачила заплакану женщину, підійшла до неї.

— Маєте якийсь смуток — сказала до неї. — Можу вам допомогти в який спосіб?

Лагідний, милий голос, поважні, темні очи з поглядом повним милосердія зворушили Іванну Бернард.

— Ах, панї — сказала она — ви мусите бути добрі і милосердні. Коли то ви панна Блєк, котру я знала в моїм дитиньстві, то ви милосердні з бідними людьми. Так, я маю дїйсно великий смуток. Я прийшла сюди просити о поміч і не найшла єї.

— Ходїть до моєї комнати — сказала тїтка Дора, отвираючи двері і увела незнакому до свого тихого мешканя. Там подала їй крісло і сїла сама напротив неї.

— Кажете, що я знала вас, як ви були малі? То мусите бути уроджені в нашім селї.

— Так, панї, я тут уродила ся і як я була мала, ми мешкали в селї вашого брата. Ви приходили деколи до моєї бідної матери і розмавляли з нею так вічливо, як з рівною собі.

— Як називала ся ваша мати?

— Варґас.

— Так називав ся той чоловік, що убив мого брата.

— Той чоловік, що сидить у вязници, що умре за той злочин, коли нїхто не обстане за ним, але не той, хто то зробив. Нї, люба панї, колиб я не чула і не знала так рішучо, що отець не винен, як знаю і чую, що єсть сонце на небі, то я не була би нинї тут. Я не відважилась би вам в лице поглянути. Як битий пес уникала би я вашого сусїдства.

— Як-же ми можемо вірити, що хтось не допустив ся злочину, коли він сам до него признав ся і коли єму відтак доказано?

Іванна Бернард боронила справи свого вітця перед панною Дорою так, як перше перед Норбертом і тїтка Дора прислухувала ся кождому слову, що та жінка говорила, поважно і з великою увагою. Єї прошено, аби увірила в щось, що на перший погляд звучало майже неймовірно. Єї взивано, аби на ново займала ся загадочною справою, про яку гадала, що она вже пояснена і полагоджена. Для неї було би величезним успокоєнєм, коли би могла вірити, що тайна, яка вкривала смерть брата, оконечно вияснила ся, хоч дуже було їй жаль нещастного, котрий мав покутувати за злочин.

— В який спосіб можу я вам помогти? — спитала вкінци.

— Можете менї помогти в двоякий спосіб, дорога панї. По перше, коли підпишете просьбу о помилуванє, яку виготовляють сер Натанїель Рітердон і сер Еверард Андінїян.

— Сер Еверард Андінїян! — скрикнула Дора Блєк. — Як, він старає ся ратувати вашого вітця?

— Він підписав просьбу. Коли й ви підпишете і постараєте ся у своїх знакомих о підписи, то хто знає, може засуд буде змінений і житє мого вітця уратоване. А ще більша може бути ваша поміч, коли ви своїми споминами з минувших лїт поможете менї відкрити правдивого убийника.

Панна Блєк поглянула на неї змішана.

— Ви ошалїли! — сказала она. — Коли ваш отець не єсть убийником, то хто найде правдивого злочинця — хто зможе розкрити тайну, котрої не могла розʼяснити помимо всяких заходів полїция зараз по убийстві — отже в часї, коли о много лекше було зібрати докази?

— Рішучий ум і поважні змаганя можуть, прошу панї, дуже богато здїлати. Я хочу задля мого мужа і моїх дїтий увільнити імя мого вітця від того соромного пятна. Джемс Бернард, коли женив ся зі мною, мав лїпше становище в житю як я. Він був сином чесних родичів, був образованим, самостійним купцем,

саря. Вислїд того засїданя, до котрого привязують велику вагу, ще не звістний. В найвисших кругах урядових не таять ся з тим, що внаслїдок зволїканя Росиї з відповідию на японьску ноту огірчене в Японії дуже збільшило ся.

З Порт Артура доносить специяльний кореспондент одної париской ґазети: В ночи 30 січня видано всїм властям портовим приказ мобілїзациї цїлої російскої ескадри на азийскім Всходї. Досьвіта виплили всї російскі кораблї на широке море, лиш один „Царевич" лишив ся в пристани, бо набирав ще вуглє. Приказ мобілїзациї одержали також і инші російскі порти. Рівночасно настав великий рух войск межи Портом Артуром, Мукденом а Харбіном. Кажуть однакож, що Росия не розпічне воєнних кроків, лиш буде вижидати атаку Японців.

З Владивостока доносять, що японьске войско обсадило цїлу зелїзницю з Сеуля до Фузана. Для охорони японьского посольства вислано кілька пушок. Там ставлять також шатра для поміщеня японьского войска.

Новинки.

Львів дня 5-го лютого 1904.

— **Є. В. Цїсар** уділив з своїх приватних фондів комітетови будови церкви в Угерцях винявских на докінчене тої будови 100 К запомоги.

— **Є. Е. Митрополит Шептицкий** жертвував 1000 К на фонд позичкового т-а „Власна поміч" руских богословів у Львові.

— **Додаткова іматрикуляция** на львівскім унїверситетї відбула ся дня 3 с. м. Приступило до неї до 200 слухачів. Актови іматрикуляциї проводив проректор др. Охенковский.

— **Маршалком** ради повітової в Скалатї вибрано на ново п. Евст. Заґурского, посла на сойм краєвий.

— **З ц. к. краєвої Ради шкільної.** Ц. к. краєва Рада шкільна затвердила іменоване о. Мих. Пйотровского на духовного члена лат. обр. до ц.к. окружної Ради шкільної в Залїщиках, а о. Филим. Кисїлевского на духовного члена обр. гр.-кат. до ц. к. окружної Ради шкільної в Яслї. — Ц. к. краєва Рада шкільна іменувала в народних школах: о. Амвр. Поляньского гр.-кат. катихитом в Гусятинї, Пат. Добромильску учителькою 6-кл. школи женьскої в Чорткові, Ядв. Карпиньску учителькою 4-кл. школи в Войнилові, Волод. Славского учителем 3-кл. школи в Янові; — дальше іменувала управителями 2-кл. шкіл: Ник. Занкевича в Чернїєві, Стан. Буковского в Сороцку, Мих. Гумулку в Селисках, Том. Кондратовича в Тростяницї, Гр. Задорожного в Сороцї, Ів. Белея в Небилові, Йос. Добржиньского в Заздрости, Вас. Кабалу в Розворянах; — учителями і учительками 2-кл. шкіл: Жигм. Добровольского в Єрмаківцї, Ів. Завадску в Потиличи, Мар. Гарасимовичеву в Железові великім, Каз. Гумулкову в Селисках, Кар. Гасну в Бортниках, Ядв. Похмарску в Довгім, Альб. Сепенькївну в Могильници; — учителями і учительками 1-кл. шкіл: Брон. Сеньковского в Делїєві, Едв. Штеґінґера в Дубівцях, Ант. Ґоломба в Гвіздци, Ант. Крохмалюкївну в Сливках, Волод. Скопляка в Будининї, Елеон. Курилову в Оприни, Алекс. Цїпановского в Баличах, Ник. Бачиньского в Монастирци, Мар. Ґаєківну в Мистковичах, Соф. Блажейовску в Боленовичах, Гр. Педїльского в Дитятичах, Петра Терликовского в Дитятичах, Петра Терликовского в Хлопятинї і Євг. Брожинївну в Верблянах.

— **Пошести коло Львова.** Фізикат міста Львова оповіщує, що в львівскім повітї панує пошесть шкарлятини в громадах в Зимній Водї, Руднї, Поршнїй, Зарудцях і в Зашкові, пошесть дифтерьї в Гаях за Винниками, а в Замарстинові провірено два спорадичні випадки пятнистого тифу. Остерігає ся Львовян, щоби не стикали ся з мешканцями тих громад і не впускали їх до своїх хат; в разї купна живности треба бодай заховати найбільшу осторожність, пр. куплене у них молоко треба добре переварити, а діткнувшись яких підозріних річий, приміром судини, зараз добре очистити руки.

— **Убийство.** З Балигорода пишуть нам: Онодги вечером вертало кільканайцятьох угорских робітників занятих при вивозї дерева з лїсів двірских в Яблінках, з Лубного. В дорозї між двома з них, а то Ляйошем Шіле і Йосифом Осталошем прийшло до сварки, в часї котрої Шіле, добувши ножа, пхнув ним так сильно в лїву грудь Осталоша, що той облитий кровію упав на землю і вскорі помер. Повідомлена о убийстві жандармерия арештувала Шілього і відставила єго до слїдчої вязницї в Балигородї.

— **З Теребовлї.** Видїл філїї „Просьвіти" в Теребовли устроює дня 9 лютого с. р. о годинї 3 ій по полудни в льокали „Руской Бесїди" нараду всїх предсїдателїв Просьвітних читалень з теребовельского повіта.

— **Зі Скали.** Ві второк дня 16 с. м. о год. 2 пополудни відбудуть ся в сали читальнї „Просьвіти" н Скалї звичайні загальні збори кредитового тов-а „Міщаньска каса" в Скалї, тов. зареєстрованого з обмеженою порукою з отсим порядком дневним: 1) Прочитане протоколу. 2) Звіт касовий. 3) Вибір взглядно потверджене ради надзираючої. 4) Внесене ради надзираючої. 5) Вільні внесеня. 6) Зміна §. 5 статута.

— **Померли:** О. Іван Ревакович, вислужений нарох Волосянки, в скільскім деканатї, дня 3 с.м., в 90-ім роцї житя, а 64-ім сьвященьства; — о. Йосиф Яросевич, завідатель Хоросна, деканата щирецкого, дня 31 січня, в 39-ім роцї житя, а 9-ім сьвященьства.

— **Важне для катехитів і народних учителїв.** Дуже потрібний і хосенний при науцї релїґії в народних школах є „Практичний провідник для катехитів," одобрений Митр. Ординариятом і Радою шкільною краєвою. В трьох частях того провідника є виложений практично предмет релїґії для шістьох степенів науки а евентуально для чотирох кляс. Хто учить релїґії в народних школах або і приватно, повинен мати ту книжку. Набути можна в книгарня Шевченка і Ставропиґійскій по цїнї 4 К 80 с. за всї три части. Для народних учителїв є знижена цїна на 3 К, але лиш у о. Евгения Гузара ул. Кампіяна 15, у Львові.

а я була лиш служницею. Він понизив ся, коли брав мене за жінку, але я не хочу, аби менї говорено, що мае жінку, котрої отець повис на шибеници за скритоубийство. Я приїхала ізза моря, аби ратувати житє мого вітця, аби очистити єго імя, коли то взагалї лежить в силах женщини і менї здасть ся, що я воліла би умерти, як вертати до Бостона, не добивши ся того.

— Я підпишу просьбу і наклоню й инші особи до підписаня — сказала панна Блек по кількох хвилях мовчаня. — В тім буду вам помічна; аже для мене, в моїм великім і вічнім жалю за моїм дорогим братом не було би нїякої потїхи з того, що той, котрий єго згладив, помре постидною смертию. Але то неможливе, аби я вам помогла до відкритя, котре доказувало би, що ваш отець не допустив ся скритоубийства.

— Ви, панї, цїлком певні того? А все таки мусять вам бути звістні многі обставини, які лучили ся зі смертию вашого брата, а о котрих я нїчого не знаю. Коли мій отець говорить правду, а я вірю єму, то той, хто убив пана Блека, мав лиш одну причину — хотїв позбавити єго житя. Певне мусите знати, чи ваш брат мав такого ворога, котрий був би на стілько мстивий, що можна би єго підозрівати о такий злочин?

— Він не мав нїякого такого ворога — сказала Дора Блек скоро; відтак єї погляд став непевний, мимохіть звернувсь він на столик, з котрого виймала она того вечера, коли Варґас зложив свое візнане перед сер Еверардом, пачку з листами.

— Не мав нїяких ворогів — повторила — він був найлїпшим, найблагороднїйшим чоловіком. Без блуду не був і він — хто є на без гріху? — але був отвертий, щирий і добрий.

— Я знаю, панї, що ви добрі, але знаю також, що укриваєте щось передомною — сказала Іванна Бернард з америка̂ньскою простотою.

— Не маєте права так говорити — промовила змішана Дора.

— Не маю права говорити, як думаю? В Америцї все так говоримо. Не хочу вас, панї, обиджати; все памятаю, які ви буля добрі для моєї матери, хоч немилосердність вашого брата була причиною єї смерти.

— Мій брат поступив так, як був би зробив в подібних услівях кождий инший дїдич на єго місци. Він видалив вашого вітця з своєї посїлости, бо провини вітця так часто повтаряли ся, що він навіть при звістній добротї брата визивав сам кару на себе. Він не міг привидїти, що зміна мешканя буде мати такі нещастні наслїдки для вашої матери. Колиб она була удала ся до мене в тім клопотї, то може бути, що я була би найшла який спосіб, аби їй помогти.

— Але менї не хочете помогти в моїй недоли, бо не говорите зі мною щиро — сказала Бернард, вдивлюючи ся уперто своїми сірими очима в лице Дори.

— Я сказала вам всьо, що можна сказати. Просьбу вашу підопру. Мусите вдоволити ся помочию, яку вам можу подати.

— Нехай буде, панї. Я вдячна вам за вашу доброту, хоч ви могли би більше зробити для мене — відповіла Іванна Бернард. При тих словах встала і виймила із шкіряної торбинки, яку держала в руцї, візитову карту. — То адреса мого мужа; на другій сторонї єсть моя тутешна адреса. Маю мешканє в Гайклерк, займаю лиш одну комнату на другім поверсї над трафікою — бо всї гроші відкладаю на справу, яку хочу перевести. Колиб вам випало донести менї що, то будьте ласкаві написати під тою адресою.

— Добре. Вірте менї, що менї вас дуже жаль.

— О тім я пересьвідчена. Пращайте.

Іванна Бернард поклонила ся і вийшла з комнати, а тїтка Дора задзвонила на служачого, аби єї провів.

Коли Бернард вийшла, сидїла Дора Блек якийсь час заглублена в думках при огни. Відтак стрепенула ся і зітхнула.

— Коли би той чоловік був невинний — сказала до себе — коли би мої давні підозріня не мали бути лиш хоробливою видумкою. — Ах, Боже борони! Боже борони! Та гадка переслїдувала мене цїлими лїтами, а тепер, коли я гадала, що я помиляла ся, викликає на ново ту мару, ті давні сумніви.

Она отворила шуфляду столика і виймила звідтам пачку листів перевязану жовтою стяжкою.

Знов сидїла з листами на колїнах і переглядала їх як тодї, того памятного жовтневого вечера. Переглядала дати кождого листу, аж дійшла до того, котрого шукала, розвинула папір дрожачими руками і почала читати пожовкле письмо.

То був найкоротший з усїх листів; по почерку пізнати було, що був писаний поспішно і в зворушеню. Дата була 19 жовтня. Року не було, нї адреси.

Лист звучав:

„Він знає всьо. Твій вчерашний лист дістав ся в єго руки. В який спосіб, оповім тобі найблизшим разом, хоч то дрібниця. Ах, Вальтере, єго гнів не дасть ся описати. Він не робив менї голосних докорів, а однако знищив, роздавив мене. Він знає тепер, чого від давна здогадував ся, що я єго нїколи не любила, що я тебе любила, люблю і буду любити аж до смерти. Він висьміяв мене, коли я сказала, що ми не такі злі, як він гадає. „Ви обоє мене обманювали" — сказав він. — „Ти як жінка, він як приятель; обоє ви були супротив мене зрадниками. Чи твоя вина була би більша, ко-

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелізниць державних** оповіщує: Дня 1. лютого с. р. буде отворений на шляху Дембиця-Розвадів-Переворск поміж стациями Собів і Збиднів перестанок особовий і ладівня Ґрембів для руху особового, пакункового і товарового з виїмкою материялів вибухових і живих зьвірят.

— Австро-угорско-баварский звязок зелізничий — Тарифа часть II, зшиток 4. — З днем 1. лютого 1904 входить в житє додаток III.

— Дня 1 січня с. р. отворено на буковиньскій зелізници льокальній Карапчів-Чудин поміж стациями Петрівці-Чудин перестанок Іджестіч для руху особового і пакункового. — Належитість за білєти оплачує ся, в поїзді, а за пакунки в стациї відбору.

— Безпосередний рух товаровий поміж ческою північною зелізницею товариства а ц. к. австрийскими зелізницями державними. — З днем 1 січня 1904 р. увійшов в житє додаток до тарифи часть II. зшитка 1 і 2.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 5 лютого. Австрийска Делеґация ухвалила буджет міністерства скарбу і найвисшого трибуналу обрахункового та резолюцію взиваючу правительство, щоби управильнило становище і компетенцию спільного трибуналу обрахункового.

Берлин 5 лютого. Парлямент німецкий по довшій дискусиї передав комісиї проект закона о відшкодованю невинно увязнених в слідстві.

Берлин 5 лютого. З Кіль доносять, що цісар Вільгельм буде від 15 лютого до 15 цьвітня відбувати подорож по Середземнім мори а літом вибере ся в подорож на північ та поступить до Християнії.

Білград 5 лютого. Король приняв димісию кабінету Ґруіча, але ситуация ще не вияснена. Пасич заявив, що підняв би ся утворити новий кабінет, але мусів би теперішну скупштину розвязати, бо не міг би з нею управляти.

Софія 5 лютого. Собрание ухвалило додатково ще 300.090 франків до ухвалених давнійше 500.000 фр. на запомоги для македоньских втікачів.

Суез 5 лютого. Звідси відплили на далекий Всхід два российскі кораблі воєнні і три торпедовці.

Льондон 5 лютого. В Токіо настало загальне переконанє, що тепер щезла вже вся надія удержаня мира.

Льондон 5 лютого. Потверджує ся вість подана бюром Райтера, що адмірал Алексієв одержав уповажненє виповісти війну на власну руку, скоро буде то уважав за потрібне. Більша часть тутешної праси уважає вибух війни вже за зовсім певний.

НАДІСЛАНЕ.

Галя авкцийна

Львів, пасаж Миколяша

приймає всякі предмети вартістні, як дорогоцінности, обставу, оружия, дивани, фортепяни і взагалі діла штуки і старинности.

Вистава отверта цілий день від 9-тої години рано до $7^1/_2$ вечером.

Вступ вільний.

Ліцитациї два рази тиждново, в понеділок і в четвер.

ли-б ті — слідували слова, яких не можу написати і мені здаєть ся, що я вімліла; бо не можу собі нічого більше пригадати, як лиш то, що Люсї нахилила ся надомною з каплями а вітер крізь отверте вікно заносив мені в лице дощем.

„Було би ліпше, як би ти поїхав завтра на польованє, як було уложено. Може що напише до тебе. Може буде з тобою говорити. Ох, найдорожший, будь терпеливий і уступчивий задля мене. Скажи єму, що одиноким гріхом нашим супротив него було то, що ми полюбили ся, заки єго бачили і що й опісля лишили ся добрими приятелями. Навіть в єго гніві, навіть тоді, як він робив мені найбільші докори, було мені жаль єго. Ах, Вальтере, чи може бути більший злочин, як таке подруже як моє? Яка глупота, яка слабість характеру була би більше осоружною, як та, яку я ставлю собі у вину, що згодила ся на подруже без любови. А мої родичі гадають собі ще, що они добрі і честні, що виповнили свій обовязок супротив мене. Нині моє серце гірко жалує за то виповненє обовязку. Не можу більше писати. Посилаю той лист через Люсї; то одинока можливість, аби він дійшов до тебе. В житю аж до смерти Твоя."

Не було ніякого підпису. Дора Блек сиділа і держала ще лист в руці, а очи мала повні сльов, коли в сїнях роздав сьвіжий дівочий голос.

Чим скорше дрожачою рукою вложила листи назад до шуфляди. Не мала навіть часу обвязати їх стяжкою і засунути їх в тайну скритку. Ледве обернула ключик, отворили ся двері і до комнати увійшла єї братаниця Клементина і Валлї.

— Люба тїтко Доро, як давно я вас не бачила! — скрикнула Валлї і поцілувала панну Блек в оба лиця. Она від своїх заручин уважала єї за тїтку і дуже єї полюбила. — Я велїла зараз по сніданю запрягати; а мусїла раз побачити, що з вами всіми дїє ся.

— Ми всї були такі розворушені задля того страшного процесу — відповіла Дора Блек.

— Цїлком природно — о яка хороша стяжка! — скрикнула Валлї. Она нагле найшла на підлозї тїтчину згубу. — Яка дивна, старомодна краска!

То була жовта стяжка, якою були звязані листи. Панна Дора в своїм поспіху упустила єї перед хвилею на землю. Валлї схилила ся і підняла стяжку з перского дивана.

— Звідки она? — спитала — виглядає, немов би мала пятьдесять лїт. Она нагадує менї романи Іванни Остен і ті часи, коли дївчата в білих муслинових сукнях і червоних коралях танцювали в купелях в Бете.

— То стара стяжка; я найшла єї вже давно — відповіла панна Блек. — Она служить менї до перевязуваня паперів.

— Такою стяжкою не повинно ся нїчого иншого перевязувати як лиш любовні листи, тїточко — сказала Валлї і обвинула жовтий атлас довкола пальців та любувала ся гладкостию і мячкостию тканини. — Нинї вже не вирабляють такого атласу. Нинї люди вже не такі честні. Люба памятко минулих часів, коли дївчата грали на гарфах і танцювали на сїльских балах! Ви чей не вязали нею пекарских рахунків. Бо часом ви страшенно практичні.

— Оповідай нам о обіді у мами Еспінель — перебила Тіні. — Було весело?

— Як ти можеш так о ній говорити? — замітила тїтка Дора.

— Я не маю єї називати мамою? Чому ні? То дуже почестна назва; звичайно сьвяте імя. Оповідай о обіді. Як там було, Валлї?

(Дальше буде).

Повідомляє ся Р. Т. Всеч. Духовеньство, що Міский музей у Львові купує і дає найвисші ціни за старі ризи церковні, капи, дальматики, як також всяку церковну утвар.

Дирекция промислового музея.

Рух поїздів зелізничих

важний від 1 жовтня 1903 після середно-европ. часу.

Зі Львова

поcп.	особ.	
відходить		**День**
	6·22	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·45	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Бродів, Гусятина
	6·43	„ Підволочиск з Підзамча
8·25		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·35	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·05	„ Лавочного. Калуша, Борислава
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Самбора, Хирова
	9·40	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·35	„ Черновець, Делятина, Потутор
	10·40	„ Тернополя, Потутор
1·50		„ Підволочиск з гол. двірця
2·04		„ „ з Підзамча, Гусятина
2·40		„ Іцкан. Гусятина, Керешмезе, Калуша
2·50		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия. Сколього лиш від $^1/_5$ до $^{30}/_9$
	3·25	„ Ряшева, Любачева
	3·40	„ Самбора, Хирова
		Ніч
12·45	4·10	До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Букарешту, Чорткова
	6·05	„ Станиславова, Жидачева
	6·15	„ Кракова, Відня, Берна, Хирова
	6 40	„ Лавочного, Мункача, Хирова, Калуша
	7·05	„ Сокаля, Рави рускої
	9·20	„ Підволочиск з Підзамча, Бродів
	10 42	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик, Делятина
	10 55	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·--	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·24	„ „ з Підз., Грималова, Заліщик
	11·05	„ Стрия
	11·11	„ Жовкви (лиш що неділї)

До Львова

поcп.	особ.	
приходить		**День**
	6·10	З Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	7·35	„ Самбора, Хирова
	7·40	„ Янова на гол. дворець
	7·45	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·35	„ Підволочиск на Підзамче
	7·55	„ „ „ гол. дворець
	8·55	„ Кракова, Відня, Орлова
	9·55	„ Стрия
	10·55	„ Ярослава, Любачева
	11·15	„ Станиславова, Потутор
	1·25	„ Янова на гол. дворець
1·30		„ Кракова, Відня
1·40		„ Іцкан, Станиславова, Чорткова, Заліщик
2·15		„ Підволочиск на Підзамче, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Самбора, Борислава
2·30		„ Підволочиск на гол. дворець, Гусятина
	5·06	„ „ „ Підзамче
	5·30	„ „ „ гол. дворець
	5·55	„ Сокаля, Белзця, Любачева
	5·50	„ Кракова
	5·40	„ Черновець, Жидачева
		Ніч
	10·—	З Самбора, Сянока
12·20		„ Черновець, Заліщик, Делятина
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·09	„ Тернополя, Грималова на Підзамче
	3·30	„ Тернополя, Грималова на гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева, Сянока
	9·50	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Чорткова, Гусятина
	10·02	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець на Підз.
	10·40	„ Лавочного, Калуша, Борислава

ЗАМІТКА. Пора нічна від **6** г. вечером до **5** г. **59** м. рано Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В місті видають білєти їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, з білєти звичайні і всякі иншi, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелізниць державних (ул. Красіцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).